

РЕШЕНИЕ

№ 3550

гр. Варна, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разглежда докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело № 20223110102875 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК и е образувано по предявен от Ж. В. Ж., действащ чрез адв. А. Г., срещу Д. „О. З.“ ЕАД, действащ чрез адв. П. П.-Д., специален положителен установителен иск за признаване за установено в отношенията между страните със сила на пресъдено нещо, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **1 500.00 лева**, представляваща регресно вземане на ищеца спрямо ответника във връзка със заплатено застрахователно обезщетение от страна на ищеца в полза на Н. С. Г. за претърпени от последната неимуществени вреди в резултат на ПТП, реализирано на 17.03.2021 г. в гр. В., на кръстовището на ул. „П. Е.“ с бул. „С.“ с участието на л. а. „Х.“ с рег. № *, застрахован по застраховка „ГО на автомобилистите“ със застрахователна полица № *, **ведно** с обезщетението за забава в размер на законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 25.11.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, за което вземане е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 21495/09.12.2021 г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 67143 по описа за 2021 г. на РС-София, ГО, 128-ми съдебен състав.

В исковата молба ищецът твърди, че на 17.03.2021 г. в гр. В., на кръстовището на ул. „П. Е.“ с бул. „С.“, с участието на управлявания от него л. а. „Х.“, рег. № *, застрахован при ответното дружество по застраховка „ГО на автомобилистите“ с полица № *, със срок на валидност от 03.08.2020 г. до 03.08.2021 г., е реализирано ПТП, в резултат на което е пострадал пешеходецът Н. С. Г., която претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в контузия на ляв лакът, лява подбедрица, гръден кош, гръдна кост. Твърди се, че ищецът е оказал съдействие, като се обадил на телефон „112“, закарал е пострадалата до „Спешния център“. Съставен бил АУАН от органите на реда. За да обезщети претърпените от пострадалата неимуществени и имуществени вреди, ищецът заплатил на същата сумата в

размер от 1 500.00 лева, за което обстоятелство било подписано споразумение, представляващо и разписка за предаването и получаването на сумата.

На 22.03.2021 г. ищецът изпратил покана до ответното застрахователно дружество, която обективирала неговото изявление, за това че встъпва в правата на удовлетворения кредитор Н. Г. по застраховка „ГО на автомобилистите“. Ищецът поканил ответника да му възстанови заплатената сума в размер на 1 500.00 лева в 7-денен срок от съобщението. В резултат на това била образувана преписка под № *. На 23.06.2021 г. ответникът уведомил ищеца, че няма основание да удовлетвори вземанията му, тъй като не се доказвало по несъмнен начин, че претендираната сума е заплатена на пострадалото лице.

По същество се моли съдът да уважи предявения иск като основателен.

Претендира сторените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е подал писмен отговор, в който не оспорва твърденията на ищеца за учредено между страните застрахователно правоотношение по застраховка „ГО на автомобилистите“, сключен за л. а. „Х. *“, рег. № *, обективиран в застрахователна полица № *, със срок на валидност от 03.08.2020 г. до 02.08.2021 г., както и настъпилото по време на действие на договора застрахователно събитие на 17.03.2021 г. в гр. В., изразяващо се в реализирано ПТП на кръстовището на ул. „П. Е.“ с бул. „С.“ с участието на застрахованото МПС. Не се оспорва твърдението, че на 23.03.2021 г. ищецът е уведомил ответника за настъпилото застрахователно събитие и изплатената на пострадалото лице сума в размер от 1 500.00 лева, в резултат на което е образувана застрахователна преписка, заведена под № 43072952100071.

Исковата претенция обаче оспорва изцяло както по основание, така и по размер.

Сочи, че не са налице всички елементи от фактическия състав на предявения иск. Оспорва твърдението, че лицето Н. Г. е претърпяла твърдените неимуществени вреди в резултат на соченото ПТП. Оспорва твърдението за заплащане в полза на последната сумата в размер на 1 500.00 лева. В тази връзка оспорва верността на подписаното споразумение, включително в частта, в която същата служи като разписка за получаването на претендираната сума. Излага се, че ответното дружество нито е било уведомено, нито е било канено да одобри спогодба или каквото и да е споразумение, което застрахованото лице-ищец е сключило с увреденото по негова вина лице, поради което същото няма действие по отношение на застрахователя и не го обвързва по никакъв начин – нито по отношение, на това че са претърпени вреди, сочени като представляващи покрит застрахователен риск, нито по отношение на размера на обезщетението, което следва да ги репарира.

В условията на евентуалност е инвокирано възражение за съпричиняване поради допуснато грубо нарушение на правилата за движение по пътищата, въведени за пешеходците.

Претендира сторените съдебно-деловодни разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

В хода на проведеното открито съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява. Чрез адв. А. Г. поддържа исковата молба. Допълва по реда на чл. 143 от ГПК, че постигнатата между ищеца и увреденото лице спогодба е одобрена от ответното дружество чрез конклюдентни действия.

Ответникът, редовно призован за същото съдебно заседание, представлява се от адв. П. П.-Д., чрез която поддържа отговора на исковата молба. Оспорва твърдението на ищеца, че спогодбата е одобрена посредством конклюдентни действия.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото

доказателствен материал в съвкупност и поотделно и като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани с исковата молба и отговора, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

Видно е от присъединеното ч. гр. д. № 67143 по описа за 2021 г. на РС-София, ГО, 128-ми съдебен състав, че в полза на ищеца срещу ответника е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК за предявената сума, чиято дължимост е оспорена в срока по чл. 414 от ГПК.

Не се спори по делото, че между сраните е учредено валидно застрахователно правоотношение по застраховка „ГО на автомобилистите“, обективизирано в полица № *, със срок на валидност от 03.08.2020 г. до 02.08.2021 г. по отношение на л. а. марка „Х.“, модел „*“, рег. № *, който факт се установява и от приобщената на л. 17 полица;

Че по време на действие на договора на 17.03.2021 г. е настъпило застрахователно събитие по описания в исковата молба механизъм, представляващо ПТП, реализирано в гр. В., на кръстовището на ул. „П. Е.“ и бул. „С.“, който факт се констатира по несъмнен начин и от ангажираните по делото АУАН № 362078/17.03.2021 г. /л. 49/, констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 308/17.03.2021 г. /л. 50/, Наказателно постановление № 21-0819-001571/10.05.2021 г. и приобщения по реда на чл. 184 от ГПК звукозапис от изискания от Д. „Н. с. *-М.“ оптичен носител на информация – компактдиск/CD /л. 89/;

Че на 23.03.2021 г. ищецът е уведомил ответника за настъпилото застрахователно събитие и изплатената на пострадалото лице Н. С. Г. сума в размер от 1 500.00 лева на основание подписано между тях споразумение от 22.03.2021 г., представляваща обезщетение за претърпените от последната неимуществени и имуществени вреди, в резултат на което е образувана застрахователна преписка, заведена под щ е т а № 43072952100071, който факт се констатира по несъмнен начин и от представената покана до ответника с вх. № 0-91-4046/23.03.2021 г. /л. 13/.

Видно е от приобщената по делото застрахователна преписка, че по повод писмото на ответника с изх. № 0-92-6760/26.05.2021 г. /л. 12 от делото на СРС/, ищецът с молба с вх. № 0-92-6986/02.06.2021 г. /л. 20/ е представил нотариално заверено пълномощно в полза на адв. А. Г. да получи процесната сума /л. 21/, както и съдържащо изявление, че лицето е уведомено, че може да получи сумите лично, както и с изричното посочване на номера на сметата.

С молба от 23.06.2021 г. ответникът е уведомил ищеца, че във връзка със заведената преписка, застрахователното дружество е изискало писмено потвърждение за получаване на сумата от пострадалата Н. Г., като след получаването му ще се произнесе окончателно по претенцията.

На 07.09.2021 г. ответникът е изпратил писмо до Н. С. Г. /л. 25/, от което се констатира, че застрахователят кани последната писмено да потвърди, че се е подписала собственоръчно върху споразумението от 22.03.2021 г. и че е получила сумата от 1 500.00 лева.

На 10.11.2021 г. е подадена нова молба от ищеца /л. 22/, от която се констатира, че ответното дружество все още очаква потвърждение от Н. Г. за получаване на процесната сума от 1 500.00 лева.

На 22.11.2021 г. ответният застраховател е отказал изплащането на сумата от 1 500.00 лева на ищеца /л. 24/, тъй като от събраните по преписката документи не се установява по категоричен и безсъмнен начин, че е извършено каквото и да е плащане от делинквент-ищец в полза на пострадалата.

От представения препис от споразумение от 22.03.2021 г. /л. 18/ се констатира по делото, че Н. С. Г., в качеството ѝ на „пострадала от ПТП“ и Ж. В. Ж., в качеството му на „делинквент“, по повод ПТП настъпило на 17.03.2021 г. в гр. В., на кръстовището на ул. „П. Е.“ с бул. „С.“, се съгласяват вторият да заплати на първата сумата в размер на 1 500.00 лева, представляваща обезщетение за причинените в резултат на процесното ПТП имуществени и неимуществени вреди, изразяващи се в контузия на ляв лакът, лява подбедрица, гръден кош, гръдна кост и всякакви други вреди. Описаните в споразумението травматични увреждания са в унисон с ангажираната по делото медицинска документация, а именно лист за преглед на пациент в консултативно-диагностичния блок/спешното отделение от 17.03.2021 г. /л. 76/ и допълнителните листи към него /л. 77 и л. 78/, издадени от МБАЛ „Св. А.-В.“ АД. В резултат от претърпените травматични увреждания в полза на пострадалата Н. Г. са издадени болнични листове за периода от 18.03.2021 г. до 31.03.2021 г., включително, по причина за временната неработоспособност злополука – нетрудова, видно от изисканата справка от ТП на НОИ – гр. В. /л. 81/.

Видно е още от споразумението, че същото служи като разписка за даването от Ж. Ж. и получаването от Н. Г. на сума в размер на 1 500.00 лева.

По делото е представен и втори препис от горепосоченото споразумение /л. 26/, от който е видно, че след подписите на страните е допълнен подписан от Н. В. а текст със следното съдържание „След 2 дни щях да получа, след като си заложи колата. Не съм получила пари 1 500.00 лева“.

По делото са ангажирани и гласни доказателства чрез разпита на свид. П. В. и свид. Н. С. Г..

В показанията си свид. В. сочи, че не е бил очевидец на инцидента от 17.03.2021 г. Той е съставил АУАН-а след пристигане на място по подаден сигнал. Не си спомня много добре за случая и излага общи за случая факти.

В показанията си свид. Н. Г. сочи, че е пострадалото лице от процесното ПТП. Същата била блъсната от ищеца, пресичайки кръстовището на пицария „Ф.“ на бул. „С.“, при подаден зелен сигнал за пешеходците. След удара е паднала на земята, не можела да си поеме въздух. Ищецът спрял и закарал свидетелката в спешното отделение на Окръжна болница. Няколко дни след инцидента ищецът посетил дома на свид. Г. и подписали представеното пред съда споразумение. Свидетелката сочи, че почеркът и подписът положени върху двете споразумения, които са ѝ предявени в о.с.з. от 18.07.2022 г., са изпълнени от нея, включително и допълнително изписания текст на л. 26. Свидетелката първо сочи, че не е получила никакви пари от ищеца, включително и сумата в размер от 1 500.00 лева, а след това излага, че ищецът сложил на масата 1 500.00 лева, след като ги преброил пред нея, и си тръгнал от дома ѝ само с препис от споразумението, като не е вземал парите със себе си. Служител на ответника се свързал с нея по телефона, като нарочно писмо не е получавала. Служителят на застрахователя я е попитал дали е получила сумата от 1 500.00 лева, като отговорът на свид. Г. е бил, че няма спомен дали е взела парите.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните **правни изводи**:

Предявеният специален положителен установителен иск е с правна квалификация по чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 435 от от КЗ.

Не се спори по делото, че в полза на ищеца срещу ответника е издадена по реда на чл. 410 от ГПК заповед за изпълнение за претендираната сума, срещу която в срока по чл. 414 от ГПК е постъпило възражение от ответника-длъжник и в изпълнение указанията на

съда заявителят в законоустановения преклузивен срок е предявил иск за установяване на вземанията си, което поражда правния интерес за ищеца от водене на настоящото производство и неговата допустимост.

За да бъде уважена исковата претенция, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на предявения иск по чл. 435 от КЗ, а именно 1./ сключен валиден застрахователен договор по риска "гражданска отговорност на автомобилистите" между страните по делото; 2./ настъпване на събитие по време на действие на договора, което представлява покрит риск по този договор; 3./ заплащане от страна на застрахования на дължимото обезщетение въз основа на подписано извънсъдебно споразумение между последния и увреденото лице и 4./ одобряване на постигнатото споразумение между застрахования и увреденото лице от застрахователя-ответник, както и че за претендираното вземане е издадена заповед по чл. 410 от ГПК.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по тези факти, както и да докаже възраженията си в отговора, включително за съпричиняване с правно основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, а при установяване на горното от ищеца – да докаже, че е погасил претендираните суми.

Наличието на валидно учредено застрахователно правоотношение между ищеца и ответника по застраховка „ГО на автомобилистите“ и настъпилото по време на действие на договора ПТП, представляващо покрит застрахователен риск, не са спорни между страните, а и се установяват по несъмнен начин от доказателствената съвкупност по делото.

Възраженията на ответния застраховател, че лицето Н. Г. е претърпяла твърдените неимуществени вреди в резултат на соченото ПТП, са несъстоятелни, доколкото от приобщените медицински документи, издадени от МБАЛ "Св. А.-В." и справката от ТП на НОИ - гр. В., а и от показанията на самата Н. Г., разпитана в хода на съдебното дирене като свидетел, които съдът кредитира в тези части, се установи по несъмнен начин, че на последната в резултат от застрахователното събитие са нанесени травматични увреждания.

Основните спорни въпроси, които са поставени за разрешаване пред настоящия съдебен състав са за това дали ищецът-делинквент /застрахован/ е удовлетворил увреденото лице и дали постигнатото между последните споразумение има действие спрямо ответния застраховател, с оглед твърдението, че липсва уведомяване на застрахователя и одобряване на спогодбата от последния.

Заплащането на сумата от 1 500.00 лева в полза на увреденото лице се установява по несъмнен начин от ангажираното споразумение от 22.03.2021 г., което представлява разписка в частта, в която удостоверява предаването и получаването на парите. В хода на о.с.з. като свидетел е разпитана пострадалата Н. С. Г., посредством чиито показания ответният застраховател се домогва да опровергае съдържанието на изходящ от ищцовата страна частен свидетелстващ документ, а именно разписката, обективирана в споразумението от 22.03.2021 г., т. е. предаването и получаването на сумата, което обаче е недопустимо да бъде сторено с гласни доказателства съгласно правилото на чл. 164, ал. 1, т. 6 от ГПК. Като частен свидетелстващ документи е недопустимо и откриването на инцидентно производство по чл. 193 от ГПК с предмет оспорване истинността на споразумението, в частност верността на разписката, доколкото процесният документ не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила, която е присъща единствено за официалните свидетелстващи документи. Но за пълнота на изложението следва да се посочи, че съдът не кредитира показанията на свид. Н. С. Г., доколкото същите са хаотични, непоследователни, вътрешнопротиворечиви. Същата първо сочи, че не е вземала пари от

ищеца, а след това, че последният е посетил домът ѝ, след като са подписали споразумението е преброил парите пред нея и ги оставил на масата, след което си тръгнал без тях, а най-накрая, че в разговор със служител на ответния застраховател, че не си спомня дали е получавала пари от ищеца. Следва да се отбележи също, че допълнителният текст, изписан след подписите на страните по споразумението от 22.03.2021 г., находящ се на л. 26 от делото, не може да обвърже ищеца по никакъв начин, тъй като същият не носи неговия подпис.

Твърдението на ответника, че не е бил уведомен за спогодбата, постигната между застрахования-делинквент и пострадалата, е опровергано от ангажираната застрахователна преписка. Според чл. 20а, ал. 1 ЗЗД договорите имат силата на закон за лицата, които са ги сключили, поради което в случая ищецът, като страна по спогодбата от 22.03.2021 г., подписана на основание чл. 365 от ЗЗД, е обвързан от нейните уговорки и това действие на спогодбата трябва да бъде зачетено в настоящото производство. Действително, както общото правило на чл. 21, ал. 1 ЗЗД, така и специалното на чл. 434, ал. 1 КЗ предвиждат, че така сключената спогодба поначало няма действие спрямо застрахователя на гражданската отговорност на причинителя на процесното ПТП – ответникът в настоящото производство „Д.-О. З.“ ЕАД. Това положение следва както от това, че договорите поначало имат действие само между страните по тях, така и поради това, че не следва да се допуска увреденото лице и застрахования /причинителят на вредата/ да се спогодят във вреда на застрахователя и това действие да го обвърже. В конкретния случай обаче съдът споделя доводите на ищцовата страна, че представеното споразумение пред застрахователя в хода на застрахователната преписка е одобрено от последния с конклюдентни действия, доколкото същият нито е оспорил договорения размер на застрахователното обезщетение, нито датата и мястото на настъпване на ПТП, нито механизма, нито участниците в него, нито причинените на пострадалата травматични увреждания по вид, характер, степен и интензитет. Напротив, първо е поискал нотариално заверено пълномощно от застрахования в полза на адв. А. Г., с оглед изискванията на ЗАДв и чл. 338 от КЗ за извършване на плащането по сметка на процесуалния представител на ищеца, а след това е обосновал отказът си с липсата на достатъчни доказателства, установяващи удовлетворяването на увреденото лице Н. С. Г..

Същевременно, въпреки че сключената спогодба има действие между страните по нея, тя не може да не бъде отчетена в настоящото производство. Това следва от нейната задължителна сила спрямо пострадалото лице. Поради това доколкото чрез спогодбата увредената е определила размера на дължимото ѝ се обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, следва да се приеме, че именно този размер на обезщетение ѝ се дължи.

Действително чл. 52 ЗЗД предвижда, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, но това правило се прилага само, когато не е постигнато съгласие между страните по деликтното правоотношение относно размера на тези вреди. Определянето на размера на обезщетението за неимуществени вреди винаги се характеризира с известен субективизъм, тъй като се обезщетяват вреди, които имат различно проявление за всяко лице, което ги е претърпяло. Поради това именно пострадалият може най-добре да определи размера на обезщетението за тези вреди, доколкото не надхвърля границата на допустимото при подобни увреждания. Освен това не следва да се забравя и че при постигната спогодба страните по правоотношението най-пълно отчитат взаимния си интерес, който може да е различен от непосредствените им права и задължения по конкретното правоотношение и може дори да излиза извън обхвата на правното регулиране.

Недопустимо е в рамките на настоящото производство да се разгледа по същество

инвокираното възражение за съпричиняване, доколкото искът нито се основава на чл. 432 от КЗ, нито на чл. 45 от ЗЗД. Но за пълнота на изложението следва да се посочи, че възражението на ответника за съпричиняване е неоснователно. Възражението за съпричиняване не е волеизявление, с което се упражнява потестативно право, а е твърдение за факт. В конкретния случай ответникът поддържа, че пострадалата Н. С. Г. е допринесла за увреждането си, тъй като е допуснала грубо нарушение на правилата за движение по пътищата, въведени за пешеходци, но не са ангажирани никакви доказателства в подкрепа на тези твърдения.

Доказани са в тяхната кумулативност елементите от фактическия състав на отговорността на застрахователя по чл. 435 от КЗ, като липсват данни регресното вземане на ищеца, предмет на иска, да е удовлетворено.

Крайният извод на съда е, че искът за присъждане на сумата от 1 500.00 лева е основателен изцяло. Основателността на главното вземане обуславя дължимостта на произтичащото от него акцесорно вземане за обезщетение за забава съизмеримо със законната лихва, считано от датата на сезиране на съда до окончателното погасяване на задължението.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход на спора в полза на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски, съразмерно с уважената част от предявения иск, чийто общ размер възлиза на 660.00 лева, от които: 230.00 лева – разноски сторени по ч. гр. д. № 67143 по описа за 2021 г. на РС-София, ГО, 128-ми съдебен състав за държавна такса 30.00 лева и хонорар за един адвокат в размер на 200.00 лева и 430.00 лева – разноски сторени в хода на настоящото производство за държавна такса в размер на 30.00 лева и хонорар за един адвокат в размер на 400.00 лева, съгласно представените договори за правна защита и съдействие, представляващи разписки по арг. от т. 1 от ТР № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Възражението на ответното дружество за прекомерност на адвокатския хонорар е несъстоятелно, отчитайки действителната фактическа и правна сложност на делото, обема на оказаното професионално съдействие от адв. А. Г. и размерът на договореното възнаграждение.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 435 от КЗ, в отношенията между страните, че Д. „О. З.“ ЕАД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: * **дължи** на Ж. В. Ж., ЕГН *****, с адрес: * сумата в размер на **1 500.00 лева**, представляваща регресно вземане на ищеца спрямо ответника във връзка със заплатено по силата на споразумение от 22.03.2021 г. застрахователно обезщетение от страна на ищеца в полза на Н. С. Г., ЕГН ***** за претърпени от последната неимуществени вреди в резултат на ПТП, реализирано на 17.03.2021 г. в гр. В., на кръстовището на ул. „П. Е.“ с бул. „С.“ с участието на л. а. марка „Х.“, модел „*“, с рег. № *, застрахован по застраховка „ГО на автомобилистите“ със застрахователна полица № *, **ведно** с обезщетението за забава в размер на законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 25.11.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, за което вземане е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение №

21495/09.12.2021 г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 67143 по описа за 2021 г. на РС-София, ГО, 128-ми съдебен състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, „Д. „О. З.“ ЕАД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: * **да заплати** в полза на Ж. В. Ж., ЕГН *****, с адрес: *, сумата в общ размер от **660.00 лева**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноси, от които:

- 230.00 лева – разноси сторени по ч. гр. д. № 67143 по описа за 2021 г. на РС-София, ГО, 128-ми съдебен състав за държавна такса и адвокатско възнаграждение;

- 430.00 лева – разноси сторени в хода на настоящото исково производство за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред ОС-Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните по арг. от чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____